

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

25 martie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

examinînd, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2014, de inculpatul

Caraman Alexandru Ștefan, născut la 05 aprilie 1986 în s. Drăgușeni, r-nul Strășeni, locuitor al s. Romanești, r-nul Strășeni, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale;

<i>în instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare a cauzei</i> <i>06 februarie – 12 martie 2014 ,</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>04 aprilie – 16 decembrie 2014,</i>
<i>în instanța de recurs:</i>	<i>19 februarie – 25 martie 2015;</i>

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 12 martie 2014, Caraman Alexandru a fost achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 192 alin. (1) Cod penal, deoarece în acțiunile inculpatului lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Caraman A. este învinuit că, la 01 noiembrie 2013, orele 09.40, în timpul deplasării cu rutiera Chișinău-Zamcioji, a sustras din geanta lui Lavric Cătălina un telefon mobil de model „Samsung Galaxy Ace II” la prețul de 3500 lei, cauzîndu-i un prejudiciu material în proporții considerabile.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art.192 alin. (1) ca pungășie, adică acțiunea în scopul sustragerii bunurilor altei persoane săvîrșită din geantă.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că, după coborîrea unor pasageri din rutieră, a observat pe una din bănci un telefon mobil de

model „Samsung Galaxy Ace II”, pe care l-a luat și a coborât cu el la următoarea oprire. Nu a văzut cine a stat pe această bancă.

Instanța a concluzionat că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele „*de sustragere pe ascuns a unui bun ce aparține unei persoane și se află asupra acesteia*”, urmînd a fi achitat.

Astfel, declarațiile părții vătămate nu confirmă că inculpatul i-a sustras telefonul din geanta. Atît partea vătămată cît și inculpatul au declarat că nu s-au văzut unul pe altul în rutieră, inculpatul nu s-a apropiat de Lavric, iar inculpatul a luat telefonul de pe bancă în vizorul altor pasageri.

3. Procurorul a declarat apel, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 192 alin. (1) Cod penal la 200 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, iar acțiunea civilă înaintată de partea vătămată să fie admisă integral.

Apelantul a indicat că instanța de fond incorect a apreciat probele administrate, nu a luat în considerație declarațiile părții vătămate care a comunicat că a deschis geanta și a răspuns la telefon, după care a pus telefonul la loc în geantă și a închis-o. Acasă a deschis geanta să sune soțul și a observat că telefonul lipsește. A sunat pe numărul său, dar telefonul era deja deconectat. Telefonul se afla la suprafață în geanta de mîna care era încuiată cu fermoar. Copilul său nu putea să o descuie, deoarece nu ajungea la ea. Telefonul nici să cadă din geantă pe scaun nu putea.

Vinovăția inculpatului se mai dovedește și prin proceselor-verbale din 20.12.2013, privind examinarea informației convorbirilor telefonice, de la nr. de IMEI 35603505345604, începînd cu 01.10.2013 și pînă la 09.12.2013, de la compania S.A. „Orange”, de ridicare a obiectului din 17.12.2013 că de la inculpat a fost ridicat telefonul mobil de model „Samsung Galaxy Ace II” cu nr. de IMEI 35603505345604.

Instanța nu a ținut cont că inculpatul, urcînd în rutiera, se afla în picioare și în momentul coborîrii din rutieră a părții vătămate intenționat a sustras din geanta ei telefonul mobil, care se afla în geantă la suprafață.

Totodată, imediat după sustragere, inculpatul a deconectat telefonul mobil sustras, fapt care dovedește intenția acestuia de a însuși telefonul.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2014, apelul a fost admis, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărîre.

Caraman Alexandru a fost condamnat în baza art.192 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 400 unități convenționale, ce constituie 8000 lei.

Instanța de apel a statuat că inculpatul, la 01 noiembrie 2013, orele 09.40, avînd scopul sustragerii bunurilor altei persoane, în timpul deplasării cu rutiera Chișinău-Zamciorji, a sustras din geanta lui Lavric Cătălina un telefon mobil de model „Samsung Galaxy Ace II” de culoare neagră, la prețul de 3500 lei, cauzîndu-i părții vătămate prejudiciu material în proporții considerabile.

Vina acestuia este demonstrată integral prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată a declarat că s-a urcat în rutieră și s-a așezat pe al treilea scaun din partea dreaptă. Geanta cu telefonul mobil se afla atârnată de scaunul din față, erau în jur de 10 pasageri. A sunat telefonul, iar după discuție l-a pus în geantă și a închis-o, astfel el nu putea să cadă din geantă. Ajungând acasă, a deschis geanta să sune soțul și a observat că telefonul lipsește. Îndată a sunat pe numărul său, dar telefonul era deja deconectat. I-a fost cauzată o daună materială considerabilă, de 3500 lei.

Sunt pertinente și procesele verbale de examinare a obiectului, din 20.12.2013, prin care au fost supuse examinării informația privind convorbirile telefonice în baza de IMEI 35603505345604, începând cu 01.10.2013 și pînă la 09.12.2013, de la compania SA „Orange”, de ridicare a obiectului din 17.12.2013 prin care de la Caraman A. a fost ridicat telefonul mobil de model „Samsung Galaxy Ace II”, cu nr. de IMEI 35603505345604, de confruntare din 30.01.2014 efectuată între partea vătămată Lavric C. și Caraman A. prin care ultimii și-au menținut declarațiile lor.

Inculpatul, de facto, recunoaște vina în comiterea infracțiunii imputate, declarînd că dînsul într-adevăr a luat mobilul de pe banca microbuzului, înțelegînd că telefonul nu-i aparține. Faptul că dînsul nu recunoaște că a sustras telefonul din geanta părții vătămate nu echivalează cu achitarea lui. Inculpatul a profitat de faptul că partea vătămată, la coborîre din rutieră, era ocupată cu fiul și bagajele ce le avea, și pe ascuns a sustras din geantă telefonul ce se afla la suprafață.

Intenția infracțională a inculpatului se confirmă și prin circumstanțele care au urmat.

Astfel, el nu a transmis telefonul, pe care susține că l-a găsit, șoferului microbuzului și nu a afișat niciun anunț, adică nu a întreprins nici o acțiune reală întru identificarea proprietarului telefonului. Mai mult, imediat după sustragere l-a deconectat și i-a scos cartela pentru a nu putea fi contactat de proprietar.

Pe lîngă aceasta, partea vătămată a declarat că l-a recunoscut pe inculpat, deoarece sunt foști colegi de clasă, iar ultimul i-a spus că s-a uitat în pozele din telefon dar nu a recunoscut-o, ceea ce la fel demonstrează că el a avut intenția de a sustrage telefonul.

Deci, inculpatul înțelegea că atentează la dreptul de proprietate a părții vătămate și a dorit însușirea telefonului.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 192 alin. (1) Cod penal, ca pungășie, adică acțiunea în scopul sustragerii bunurilor altei persoane săvîrșită din geantă.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de gravitatea infracțiunii comise, de motivul acesteia, de persoana inculpatului, de condițiile de viață ale familiei acestuia, că el pentru prima dată a săvîrșit o infracțiune ușoară, că circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurentul a indicat că vina sa nu a fost dovedită, că el a observat și luat de pe scaun telefonul mobil, în prezența altor pasageri, după ce s-a folosit de el pînă la

cerințele colaboratorilor de poliție de a-l preda.

Partea vătămată nu este, în declarațiile sale, consecventă în detalii, menționând ba că era deschisă geanta, ba că nu era, putea să cadă telefonul sau nu putea.

Nu a avut intenția de a sustrage acest bun, l-a găsit fără stăpîn și l-a folosit cu bună-credință.

Este invalid de gradul 2, nu este angajat în cîmpul muncii, este în imposibilitate de a achita amenda aplicată, bunul l-a predat benevol, iar partea vătămată nu are pretenții materiale.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10), 12) Cod de procedură penală – s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare greșită,.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului respectiv pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rînd, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2), 429 alin. (1), 430 alin. (5), 434 Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să fie motivată, să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens. Instanța de recurs, se pronunță doar în limitele motivelor invocate în recurs.

Recursul nominalizat este bazat pe art. 427 alin. (1) pct. 10) și 12) Cod de procedură penală, că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, că faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă, în pofida prevederilor enunțate, recurentul nu a specificat care ar fi erorile concrete de drept și esența circumstanțelor că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, și care ar fi încadrarea juridică corectă a faptei săvîrșite, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens (*pct. 5 din decizie*).

Rezultă, astfel, că recursul menționat nu întrunește condițiile legale de conținut prevăzute în articolele specificate, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

În al doilea rînd, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 10), 12) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul cînd s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, cînd faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și cu privire la argumentele invocate în recursul ordinar (*pct. 5 din decizie*), în care nici nu se conțin referiri la erori de drept concrete și clar definite, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărîrii contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 4* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatului, părții vătămate Lavric C., procesele verbale de examinare a obiectului, din 20.12.2013, prin care au fost supuse examinării informația privind convorbirile telefonice în baza de IMEI 35603505345604, începînd cu 01.10.2013 și pînă la 09.12.2013, de la compania SA „Orange”, de ridicare a obiectului din 17.12.2013 prin care de la Caraman A. a fost ridicat telefonul mobil de model „Samsung Galaxy Ace II”, cu nr. de IMEI 35603505345604, de confruntare din 30.01.2014 efectuată între partea vătămată Lavric C. și Caraman A., prin circumstanțele care au urmat, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Totodată, la stabilirea pedepsei instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4 din decizie*).

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5* din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei și probele administrate.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decît cel pe care îl propune inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu este temei de drept

separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, este lipsită de orice suport legal.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că i-a aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, că faptei săvârșite de inculpat i s-a dat o încadrare juridică corectă, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Caraman Alexandru Ștefan împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2014, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 01 aprilie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE
DISPOZITIV

25 martie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2014, de inculpatul

Caraman Alexandru Ștefan, născut la 05 aprilie 1986 în s. Drăgușeni, r-nul Strășeni, locuitor al s. Romanești, r-nul Strășeni, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.

În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Caraman Alexandru Ștefan împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2014, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată la 01 aprilie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco